

Както Манго си лежалъ
сладъкъ медъ му се доялъ,
но катъ нѣма отъ кжде,
тръгналъ Манго да краде.

Мракъ е паднало на вѣнъ,
всичко спи спокоенъ сѣнъ.
Манго дебномъ вѣвъ нощъта
се промѣква край плета.

Ето кошери вѣвъ редъ,
Манго хвѣрля се напредъ.
Лапа, граби сѣсъ ржце,
пѣлни пазва, джебове.

Но, нали сѣж лютѣ, зли,
брѣмватъ пуститѣ пчели.
Манго викна, зарева,
хукна лудо презъ глава.

Но, додето тозъ „юнакъ“
да изскочи вѣнка пакъ,
на рашето стана цѣлъ
и се трѣшна прималѣлъ.

Скоро тукъ пристигна бледъ
стариятъ пчеларъ проклетъ.
Драсна клечка вѣвъ нощъта
и крадеца той позна.

— Що си тѣрсилъ тука ти,
казвай, Манго, не лѣжи! —
И бастуна си чепатъ
той размаха, като младъ.

Манго рита и пици,
стариятъ пчеларъ рѣмжи:
— На ти, Манго, на ти медъ
на ти, циганино клетъ!

Свѣтломиръ Пеневъ